

יקיר בן־משה

אגרוף של יופי קפוץ ומרוכז

כולם מצפים ממני לכתוב שירים, להתעמל, לשוב ולגדל תלתלים – ואני אומר שטוב לי ככה, כל עוד בני אומר "יופי, אבא", כשהוא מצליח להכניס את המוצץ לכיס המכנסיים. וזה באמת קשה, המוצץ גדול והכיס קפלים. לפני כמה ימים קטפתי לו שושנה מעץ, והצבעתי על קפלי העלה. אחר כך נזכרתי שזה לא דומה לשום דבר אחר, גם לא לאלוהים. השושנה הזו היא הסוד העמוק של הטבע! ועדיין, לא הוספתי דבר לתחושת הראשוניות. אפילו על צבעו של הצבע לא אמרתי מלה. רק להרגיש את השושנה מתפתלת בתוך תוכה, אגרוף של יופי קפוץ ומרוכז. כולם מצפים ממני לכתוב שירים, ואני מגלה לבני את העולם: הנה פרח סבא, שבפווו ארוך מתיז את תלתליו, ופרח הילד הצהוב, שבלילה, כשיוצא הירח, מתקפל פנימה בכיישנות; הנה עץ הברוש, שאפילו הדובי לא יכול לעקור ממקומו, ורק שריקה של עורב המחפש את אמו מרעידה את עליו; והנה עץ הפיקוס ירוק תמיד ומכסה כמו גרב את כל שדרות העיר – אז איפה האקליפטוס, שואל הפשוט בן השנתיים, ואני צוחק, שאין. האקליפטוס בבית שלו, רחוק באוסטרליה אחרי הגלים. כולם מצפים ממני למלים, אבל אני נותן לדממה את ריח העולם, את אודם השסק המשתזף ואת הדקירה המתוקה של הדקל הגבוה, היכולה להכאיב יותר מרומח ברזל ננעץ ומעט נובע על דף נייר. כי הלב שלנו עמוק, וכמו השושנה הוא רווי סודות, ולך תנסה עכשיו להכניס לתוכו מוצץ – אולי אז תצליח לצעוק "יופי, אבא" ולרוץ לזרועותיו, רטוב מאהבה.